

Talar med gud.

- kom nu lillgud ska vi gå på skogspromenad säger jag
det känns tryggt och gott inuti och hon sticker upp näsan vädrar i höstluften
- minns du när jag kunde flyga med vinden frågar hon
när jag sprang nerför backen med utbredda armar som en vildgås och stormen tog tag

ja jag minns smärtor till
och på natten när jag inte kan sova pinnar hon mig med frågor om hur det kunde bli så här varför hon är
oälskad jag vet inte sov nu men jag vet det är för att jag trodde att jag visste bäst och pratade när jag borde
ha tänkt men teg när jag borde ha öppnat mig och för att jag nu står stum som en stubbe i oktoberröten

en liten knytnäve
gräver sig in i bröstorgen
som en fosterrörelse under revbenen
hal och varm av livskraft

klämmer åt om hjärtådern

vem stal din kraft
frågar hon

jag skruvar på mig
generad
ingen stal

vem?

var inte så envis
det hände långt efter din tid
lilla knägd
jag köpslog av skräck
jag förspillde min kraft
och jag är trött

duger det som svar?

i bröstkorgen
sprittr minnet av liv
men det är sent

alldeles för sent påtänkt

- det var jag som var Solöga
säger hon plötsligt

hon har varit tyst länge
och jag stannar häpen

Solöga
det hade jag glömt

ja faktiskt
om det inte varit så
hade inte jag levt idag

tanken är skarp som nattfrost

det är oerhört svårt för dem
som aldrig varit någons Solöga
att leva

jag talar med lilla gud
- blir de kloka kränkta tror du av att du är ett barn?
det är ju inte vårt påhitt egentligen

och inte vill jag be om någonting
det är skönt att du finns
meningen är kanske att vi ska ta hand om dig

världen vore mer ömsint då och människan vis

men vill du ändå ge mig ett bönesvar
så skänk mig i så fall en fix idé

bara från himlen sådär

glittrande fantasi du vet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Måna N. Berger med Poeter.se id #7470 innehar upphovsrätten